

Radviliškis

RADVILIŠKIO RAJONO LAIKRAŠTIS MOTERIMS

Nr. 11 (13)

1992 m. birželio mėnuo

Kaina 1 rub.

RATS gražiausias vasaros mėnuo — birželis. Ziedų, darbų ir švenčių mėnuo.

Rodos, ar seniai čia balgėmė sėti, sodinti, o daržuose jau kella galvas piktžolės, pievoje jau skamba dalgiai... Seimininkėms ir darbštuolėms — tik spėk sukintis. Laikraščio — netgi „Radvilaitės“ — į rankas palmti nebėra kada...

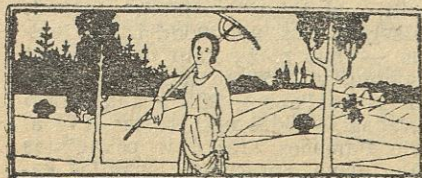
Ar seniai, rodos, virėme per Seštinės žirnių su kiaulės koja, kad „žirniai geriau derėtų ir kiaulės vestų“? O jau praėjo ir Sekminės, pagal bažnytinį kalendorių — Sventosios Dvasios atsiluntimo šventė. O kaime „Sekminių šventėse plemenys miške balius kelia“, — rašė L. Jucevičius XIX a. pirmoje pusėje. Per Sekmines vartus, trobų duris, kambarių palubės apkašydavo berželiais, plemenys karvių ragus puošdavo vainikais. Tikėta, kad berželio gyvybingumas perėis žmogui, gyvuliui, žemei, kad beržas galys apsaugoti nuo ligų ir kitų nelaimių.

Siemet Sekminės sutapo su Tėvo diena. Prisiminėm gyvus, pasimeldėm už išėjusius... Birželio 14-oji — Sventiausios Trejybės, o taip pat Gedulo ir Vilties diena. Žvakių Ilepsnelės, gėlės prie geležinkelio, skaudūs prisiminimai...

Per Devintines (birželio 18-oji) surinkdavo devyneriopų žolių, nupindavo devynis vainikus ir nešdavo į bažnyčią šventinti. Paskui pakabindavo troboj ir laikydavo iki kitų Devintinių, mat, tos žolės turinčios apsauginės ir gydomosios galios.

Antanas, Jonas, Petras, Povilas birželį švenčia savo vardines. Joninės senų žmonių atsiminimuose buvo viena didžiausių kalendorinių švenčių. Dabar šventės vakare kūrena laužus, vainikais apipina Jonų duris. Entuziastai bando atgalvinti senuosius šventės papročius. Svarbiausias Joninių momentas — paparčio žiedo teškojimas.

Po didelių švenčių prasideda dideli darbai. O dienos birželio pabaigoje jau pradeda trumpėti...

ACH, TA
MARIANA...

Antroji vestuvių puotos diena — pačiame įkarštyje. Seimininkės jau buvo benešančios karštą patiekalą, tik staiga... prie stalų nebeliko nė vieno svečio: visi nuskubėjo žiūrėti Marianos... Ką ten — nuo vaišių stalo pasitraukti, jei mokytojos iš pamokos pabėgdavo, tarnautojos iš darbo sprūkdavo, kada gegužės pradžioje nesutapo poilsio dienos pas mus ir Maskvoje, o Ostankino televizija viduryje baltos darbo dienos rodė meksikiečių seriale „Ir turtoliai verkia“ eilinę dalį. Dabar „su turtoliais verkiame“ viduryje savaitės, rytals ar vakarais, kaip kuri suspėjame. O suspėti stengiamės visos...

Nusibodo, įgriso politika. Pavargome nuo netikrumo, kasdien kylančių kainų. O čia — gražus gyvenimas, prašmatnios suknelės, kultūringa kalba, didelė meilė, visoms suvokiamos problemos, iš kurių pati svarbiausia — ar galų gale susijungs Marianos ir Luis Alberto likimai, įveikė kiekvienoje serijoje po kelėtą kliūčių.

Zinomas kino kritikas neseniai rašė, kad Lietuvos žmonės — gal, sakyčiau, moteris — didesnis šokas ištiko, kai šiame filme pasikeitė kelių pagrindinių vaidmenų atlikėjai, negu premjero pareiškimas atsistatydinti. Ką gi, premjeras sostinėje, painūs politikų žingsniai ne kiekvienai suprantami, o „turtoliai“ — čia pat, mūsų namuose, visiškai aiškūs. Ir laukiame valandos, kai įsijungsiame televizorių, ir drebame dėl Marianos, ir sielojamės dėl gražuolio

Luis Alberto, ir piktinamės Ester niekšybėmis... O paskui svarstome matyta su draugėmis, spėliojame — kas bus toliau.

Iš tiesų — kas gi toliau? Vienas nekantrus seneliukas į vieno Maskvos laikraščio redakciją atsiuntė laišką. Senas jau jis, serijų daug, ko gero, nebesulauks filmo pabaigos, o taip norisi sužinoti, kuo viskas baigsis. Ir siūlo žmogus visą savo palikimą tam, kas galėtų smulkiai ir vaizdingai papasakoti šios sentimentalios istorijos pabaigą.

Jaunesnieji — ypač panelės ir ponios — serialą, aišku, žiūrės iki pergalingo galo, kad ir kaip toli jis būtų. Gi vakarais turės ką svarstyti ir diskutuoti, ir nebereikės, nors tuo metu, sukti galvos, kiek rytoj prisieis mokėti už pieną ar duoną...

Analį, stagnacijos, sovietmečio laikais tokiu atveju būdavo sakoma: tie supuvę kapitalistai stengiasi tokio būdu apmulkinti liaudį, atitraukti ją nuo problemų.

Ką pasakyti dabar? Milžiniškas sudomėjimas serialu byloja: žmonėms ir sunkiais laikais reikia pramogų, žmonės nori nors trumpam atitraukti nuo pilkos, niūrios ir rūšios kasdienybės.

Taigi — labas vakaras, Marianai

Beje, Meksikoje, kur panašūs serialai keičia vienas kitą, šis išskirtinio dėmesio nesulaukė.

S. ALINSKAITE

GYVENTOJŲ STRUKTŪRA

Normalus reiškinys beveik visose šalyse yra šiek tiek nelygi naujagimių pasiskirstymo proporcija pagal lytį. Kiekvienais metais berniukų gimsta vienu — dviem procentais daugiau, nei mergaičių. Tačiau, kadangi vėliau vyrų mirties tikimybė yra didesnė, lyčių pasiskirstymas palaipsniui kinta, augant amžiui. Didesnis vyrų mirtingumas yra tikriausiai susijęs tiek su biologiniais bruožais, tiek su jų tradicinėmis rolėmis visuomenėje: darbe ir namie. Skirtumai yra ypač žymūs tos amžiaus grupės žmonėms, kurie buvo jauni ar vidutinio amžiaus Antrojo Pasaulinio karo metu.

Lietuvos gyventojų sudėtyje mes taip pat randame daugiau moterų, nei vyrų. Pagal oficialiuosius Lietuvos duomenis skirtumas siekia beveik du šimtus tūkstančių, t. y. 1.960.000 moterų ir 1.765.000 vyrų 1990-aisiais metais.

Vyrų ir moterų pasiskirstymas įvairiose amžiaus grupėse rodo įdomius faktus. Pirmia, naujagimių skaičius buvo gana stabilus daugiau, negu 20 metų, ką matome iš gyventojų skaičiaus 0—4, 5—9, 10—14, 15—19 ir 20—24 metų amžiaus grupėse. Taip pat pastebime, jog gimusių berniukų ir mergaičių skaičius yra beveik vienodas su nedidele berniukų persvara, kaip ir buvo tikėtasi. Antra, nuo 50 metų ir vyresnių, o ypač virš 65 metų amžiaus grupėse labai žymu, jog moterų yra daugiau, negu vyrų. Šio žymaus skirtumo priežastis (viena iš daugelio) yra Antrojo Pasaulinio karo ir Stalino valdymo metų patirtis. Kaip jau buvo sakyta aukščiau, nemaža dalis Lietuvos gyventojų žuvo būtent šiuo laikotarpiu. O vyrų žuvo daugiau, negu moterų.

Norvegijos Profesinių Sąjungų sociologijos mokslo ir tyrimo centras, „Lietuvos gyvenimo sąlygos“. Oslo. 1991.

MINTYS IS MALDOS

KAD VIENAS KITA SUPRASTUME

„Broliai ir seserys Kristuje“, — kreipiasi į ganomuosius kunigas. „Laisvė, lygybė, brolybė“, — skelbia pats kilniausias žmonijos šūkis. „Broliai lietuviai!“ — šaukia iš tribūnų dažnas dabartinis veikėjas.

Dažnai, labai dažnai girdime kvietimą, raginimą, reikalavimą gyventi, dirbti draugiškai, broliškai, vienam į kitą žiūrėti kaip į vienos šeimos narį — brolių. Girdime, bet šiais visuotinės infliacijos laikais šie žodžiai nepasiekia nei proto, nei širdies. Jie nustoję vertės, tapo lyg smulkios monetos, kurios skamba, bet už kurias nieko neįsigysi.

Lietuva gyvena sunkias valandas. Mums kaip niekada reikia susiklausymo, pasitikėjimo, supratimo ir paguodos. Deja, daugelio į aukščiausiąją Respublikos valdžią patekusiųjų pilnomis saujomis žarstomos priešiško, įtarumo, kaltinimo sėklos pasklido mūsų miestuose ir kaimuose, šeimose ir pavieniuose žmonėse, sudygo ir pradeda gožti tuos kilnius atvirumo, pasitikėjimo, nuoširdumo, geranoriškumo ir tolerancijos želmenis, kuriais visais laikais buvo stipri Lietuva, kurie padėjo visuose pasaulio kraštuose surasti mums tiek daug draugų ir bendraminčių.

Valdžios keičiasi, jos ateina ir nueina. Lietuva gi tik viena. Mums reikia ir rėkės gyventi šalia vienas kito. Neleiskime, kad takeliai iš sodybos į sodybą, iš šeimos į šeimą, iš žmogaus į žmogų užželtų usnimis, vijokliais ir erškėčiais. Raukime juos. Visų pirma — iš savo minčių, jausmų, širdies.

Padėk, Viešpatie, kad vienas kitą suprastume ir sunkiomis valandomis neštume vienas kitam paguodą!

J. M.

BIRŽELIO 21 —
LIEPOS 22

VĖŽYS

(Pagal Rytų horoskopą Vėžys liepos 15 — rugpjūčio 15)

Vyrai priima meilę be nuotykių, kaip monotonišką užsiėmimą, nors jie yra kantrūs. Gilūs jausmai uždega juos nauja jėga. Romantiški, uždari, jausmingi. Juos nelengva suprasti.

Moterys emocingos, nuoširdžios, kantrios, atsidavusios, nors būna ir kitokios, jeigu nejaucia dėmesio. Jų meilėje gali išryškėti agresyvūs, polinkiai.

Vėžio ženklų spalvos — žalia ir mėsvai žalia. Akmenys — smaragdai ir žaliasis krištolas.

Liepos mėnesį gimusių akmenys — rubinas, karneolis. Po Mėnuliu (Vėžio žvaigždyne) gimusių akmenys — perlas, Mėnulio akmuo, smaragdai.

Rubinas — skaidri korundo atmaina nuo blyškiai rožinio iki vyšninio atspalvio. Rubinas, kartu su deimantu, perlu ir smaragdu, yra vertingiausi juvelyriniai akmenys; rubinas yra antrasis po deimanto.

Nuo senovės rubinas buvo labai branginamas Indijoje, Birmoje, Indokinijoje. Ten jis buvo laikomas šventu. Pasak seno indų padavimo, rubinai — pralietas dievų kraujas.

Nuostabiai gražių rubino kristalų galima pamatyti visuose didesniuose pasaulio muziejuose. Didelių rubinų pasitaiko retai. Pasakojama, kad Birmoje buvo rastas didžiulis rubinas, svėręs 400 karatų (karatas — 0.2 g). Jį suskaldė į tris gabalus, iš kurių du buvę nušlifuoti, o trečiasis, likęs nenušlifotas, parduotas Kalkutoje už 700 tūkstančių rupijų. Žinomas labai gražus rubinas „Drakonų dievas“, kuris nušlifotas svėrė 22 karatus.

Rubinai buvo svarbiausias valdovų karūnų ir rūbų papuošalas, valdžios ir galybės simbolis.

Perlai nuo senovės tradiciškai laikomi brangiais akmenimis. Jie labai neilgaamžiai: labai retai išlaiko savo blizgesį ir išvaizdą ilgiau kaip 150—200 metų; jie apsilaušia ir suaižėja. Perlai randami molisų mantijs. Perlų rinkimas — sunkus ir pavojingas darbas, turintis 4 tūkstančių metų istoriją.

Perlai būna įvairių spalvų: balti, blyškiai rožiniai, mėsvai, žalsvi, tamsūs, net juodi. Dydis įvairus — nuo mažų kaip dulkelės iki stambių, virš 6 mm skersmens. Vienas iš didžiausių, 252 granų svorio (granai — 64,8 mg), rastas XVI a. prie Panamos krantų ir pavadintas „Perigrina“, priklausė Ispanijos karaliui Filipui II.

Tikriausiai, nemaža mūsų yra skaičiusios amerikietės Margaret Mitčel romaną „Vėtrų nublokšti“, pasakojantį jaudinančią Skarlet O'Haros ir Reto Batlerio meilės istoriją Pilietinio karo Pietuose fone. Kai kas matė ir pagal šį romaną pastatytą puikų filmą.

„Koks tolesnis herojų likimas?“ spėjojome, užvertusios paskutinį knygos puslapį.

1991 m. rugsėjo 25 d. 40-ye pasaulio šalių 18 kalbų išėjo knyga „Skarlet“ — šios istorijos tęsinys, kurią leidyklos „Vornor buks“ užsakymu parašė amerikiečių rašytoja Aleksandra Ripli. Vos pasirodęs šis romanas iš sykiu tapo vienu labiausiai skaitomu bestseleriu.

Gaila, kad kol kas jo paskaityti negalime. Romaną ketinama išversti į rusų kalbą.

SKARLET,

O tu nori, Skarlet? Man gali pasakyti. Manęs niekada nešokiravo tamšios tavo prigimties kerelės“. Jis tai sako rimtai, pagalvojo ji su neviltimi. Visi tie arbatos gėrimai, kuriuos aš atsėdėjau, košmariški rūbai, kuriuos teko vilkėti, kasrytiniai vaikščiojimai per šaltį tamsoje į turgų — viskas buvo veltui. Ji atvažiavo į Carlstoną, kad susigrąžintų Retą, — ir nesusiğražino. „Aš noriu tavęs“, — visiškai nuoširdžiai atsakė Skarlet.

Skarlet O'Haros ir Reto Batlerio pokalbio citatą aš paėmiau iš naujojo Aleksandro Ripli romano pirmosios dalies vidurio. Panašūs dialogai knygoje pasitaiko ir anksčiau, ir vėliau. Tiesą sakant, visas pasakojimo siužetas pagrįstas Skarlet troškimu šeimoje vėl atgauti laimę, taip tragiškai prarastą knygos „Vėtrų nublokšti“ finale. Herojai pasikeitė vaidmenimis: persekiotojas tapo persekiojamuoju. Su apėsėtosios atkaklumu Skarlet stengiasi susigrąžinti Reto meilę, ir ją vienas po kito užgriūva nusivylimai.

Niekas nepraeina be pėdsakų,

J. JUČO leidybos ir informacijos firma siūlo Jums šias paslaugas:

1. Laikraščių, žurnalų, knygų ir kitų leidinių leidyba.
2. Reklamą.
3. Tarpininkavimą, barterinius mainus, prekybą.
4. Spaudos leidinių platinimą.
5. Kompiuterinį rinkimą, maketavimą.

Kreipkitės, ir Jūsų sėkmė garantuota!

Reikalingi spaudos platinimojai Radviliškyje.

Kreiptis: Vilnius, Bernardinų 5. Tel. 61-64-15, 76-63-20. Vilniaus kodas 8-22.

herojė dažnai puola į neviltį. Palaidojusi Meli, o netrukus ir Motinėle, prie kurios ji, kaip prie paskutinės atramos, puldavo į Tarą, Skarlet bet kokiomis priemonėmis stengiasi „nuvyti liūdesį“. Ji pradeda karštingai lėbauti Atlantos nuvorių, kuriuos niekina visi jos ankstesni pažįstami, kompanijoje ir... vos neprasiergia.

„Jos ranka pakėlė taurelę prie lūpų, ir ji gurkštelėjo. Tas judesys, atsispindėjęs veidrodyje virš komodos, priklausė jos dėmesį. Skarlet lėtai nuleido ranką ir pastatė taurelę. Pažvelgė sau į akis, ir jos išsiplėtė nuo siaubo. Prieš tai ji jau daugelį mėnesių iš tikrųjų nematė savęs ir dabar negalėjo patikėti, kad šita išblyškusi, sulysusi moteris įkritusiomis akimis turi su ja ką nors bendra. O jos plaukai atrodo taip, tarsi ji savaitėmis būtų neplovusi galvos.

Kas su ja atsitiko?

Jos ranka automatiškai apčiuopė grafiną. Štai ir atsakymas. Skarlet atitraukė ranką ir pamatė, kad ta dreba.

„Dieve mano“, — sušnibždėjo ji. Įsitvėrusi bufeto krašto, kad į ją nors pasiremtų, Skarlet idėmiai išžiūrėjo į savo atspindį. „Kvailė!“ —

VĖTRŲ BLAŠKOMA

ištare ji. Jos akys užsimerkė, ir per skruostus lėtai nuriedėjo ašaros, ji nubraukė jas drebančiais pirštais.

Labiau už viską, ko ji kada nors troško savo gyvenime, ji geidė išgerti. Liežuvis spazmiškai laižė lūpas. Dešinė ranka pati išsitiesė ir apgniauzė žeriničią šlifotomis briaunomis taurelę. Skarlet žvilgtelėjo į savo ranką, lyg ta būtų svetima, į gražų sunkų grafiną, slepiantį savyje užsimiršimą. Lėtai, sekdamasavo judesius veidrodyje, ji pakėlė kristolinį grafiną ir atbula atitraukė nuo savo gsdinančio atvaizdo.

Po to iš visų jėgų giliai įkvėpė, kiek tik pajėgė, ir švystelėjo ranka. Sužerėjęs saulės spindulyje žydromis, raudonomis ir violetinėmis kibirkštimis, grafinas trenkėsi į didžiulį veidrodį. Akimirka Skarlet dar matė savo veidą, savo perkreiptą, bet pergalingą šypsena. Po to pasidabruotas stiklas subyrėjo į gabaliukus, ir ant komodos pažiuro smulkios, aštrios šukės“.

Norėdama pergudrauti Retą, Skarlet netikėtai atvažiuoja pas jį į namus Carlstone — Pietų Karolinos mieste, kuris Pilietinio karo metais buvo pietiečių atramos punktas. Retas tvarkingai atlieka pavyzdingo sūnaus vaidmenį, stengiasi vietinių kumučių akyse užlaistyti savo audringos jaunystės nuodėmes. Ji nuoširdžiai žavisi jo motina, primenančią jos pačios mamą, įeina į vietinės visuomenės aukštuosius sluoks-

nius. Bet viskas veltui. Retas nenori jos matyti greta savęs. Pusė milijono dolerių auksu ir visų einamųjų išlaidų apmokėjimas, kad tik ji išvažiuotų, — toks Reto atsakymas pasiaiškino skunoje metu. Ji prima jo sąlygas su išlygomis — ji tebežaidžia savo žaidimą ir neviltyje tikisi stebuklo.

Ir atrodo, likimas pagaliau jai maloningas: Retas paima ją paplaukioti jachta. Netikėtai atūžia audra, jie vos nepaskesta, bet vargais negalais pasiekia krantą.

„Kada jos akys atsimerkė, — jų spalva buvo ryški, kaip smaragdų. Retas džiaugsmingai klykstelėjo laukinių pergales šauksmą.

Skarlet pirštai išmigo į standų, lietaus pagirdytą smėlį. „Žemė“, — tarė ji. Ir pravirko, springdama trūkčiojančia rauda.

Retas, atsitūpęs greta, viena ranka apglėbė jos pečius ir pakėlė, pridengęs savo kūnu. Laisvąją ranką jis glostė jos plaukus, skruostus, lūpas, smakrą. „Meile mano, gyvenime mano. Maniau, kad tave praradau. Maniau... Ach, Skarlet, tu gyva. Neverk, mano geroji, jau viskas baigėsi. Dabar tau niekas nebe-gresia. Viskas gerai. Viskas...“ Jis bučiavo jos kaktą, kaklą, skruostus.

Išblyškusi Skarlet oda sušilo ir paraudo; ji pasuko galvą, kad sutiktų jo bučinius savais. Ir daugiau nebuvo nei šalčio, nei lietaus, nei silpnumo...“

Skarlet atrodo, kad visi jos troškimai pagaliau išsipildė, bet Retas vėl dingsta, palikęs tik laišką su atsiprašymais, pažadais ir pinigais. Ji iš Carlstone važiuoja į Savaną, kurioje gyvena senelis iš motinos pusės. Ten ją traukia noras šeiminkauti Taroje, kurią ji po tėvo mirties gavo lygiomis dalimis su dviem seserimis.

Senelis, Napoleono atsargos karininkas, iškilmingais atvejais užsideda sabalų kepurę, „kuri savo laikui priklausė rusų karininkui, kritusiam prie Borodino“, stengiasi patraukti prie savęs Skarlet, žadėdamas milžinišką palikimą. Ji tačiau palieka jo prabangius, bet nykius ir šaltus namus, atiduoda pirmenybę svetingai Savanos O'Harų klanu — tėvo giminaičių — pastogei. Drauge su vienu iš jų — katalikų kunigu, ginkluotos kovos už Airijos išsilaisvinimą iš britų karūnos valdžios aktyviu dalyviu Kolumu O'Hara, ji plaukia per vandenyną į Airiją, į savo senelės Ketės Skarlet O'Haros, jubiliejų. Tos pačios, kurios garbei ji gavo vardą.

Taigi, Skarlet vėl kelyje. Ar bus tęsinys?

„Eho planety“

MIELOS SKAITYTOJOS!
BIRZELIO, LIEPOS IR RUGPJŪCIO MĖNESIAIS
„RADVILAITĖ“ ISEIS PO VIENĄ KARTĄ.

IŠ AUGALŲ

Išvalrūs augalai gana plačiai naudojami dekoratyvinės ir gydomosios kosmetikos reikalingams. Pateikiame keletą receptų. Jie nesudėtingi, o žalavos — visuomet po ranka.

Saulėgražų aliejumi galima tepti sausą jautrią odą arba dėti kompresus, kaukes. Jis raminančiai veikia veido nervus, plečia kraujagysles, gerina odos mitybą. Pastebėjus veide raukšleles, naudinga dėti aliejaus kaukes. Siltame aliejuje suvilgyta vata apdedamas veidas. Kaukė laikoma 15 minučių. Aliejaus likutis nušluostomas.

Kaukė sausai odai: imama kiaušinio baltymas, 50 g saulėgražų aliejaus, 50 g medaus ir viskas gerai ištrinama. Veidas nuvalomas vatos ar marlės tamponu, suvilgytu rafinuotu saulėgražų aliejumi, ir plonu sluoksniu tepamas paruošta tyrele. Tai daroma 1–2 kartus per savaitę. Ši

kaukė odą maitina, minkština.

Svogūnų sultimis patartina įtrinti galvos odą, jei plaukai slenka arba oda greit riebaluojasi, pleiskanoja. Be to, slenkant plaukams, rekomenduojama valgyti daugiau žalių svogūnų.

Lukštų nuoviros taip pat stiprina plaukus, suteikia jiems blizgesį.

Nuo šlakų vartojamos svogūnų sultys, jomis tepamos šlakuotos vietos ryte ir vakare.

Svogūnų sulčių kompresai dedami ant nuospaudų, nutritos, suragėjusios odos.

Stiprus petražolių šaknų nuoviras, pridėjus į jį citrinos sulčių, vartojamas šlakuotai ir pigmentuotai odai balinti. Juo veidas suvilgomas ryte ir vakare. Odą balina ir šviežių petražolių sultys.

Šviežios petražolės lapai sutrinami ir gauta tyrelė dedama ant pūliuojančių spuogų, vabzdžių sukančių vietų. Šiam tikslui galima vartoti ir džiovintos petražolės nuoviro kompresą.

Pagal knygą „Augalai ir kosmetika“

KNYGYNUOSE

Užsisakę „Vokiečių-Lietuvių kalbos žodyną“ kviečiami atsitiinti antrąjį tomą.

* * *

Dorothy Canfield Fischer knygoje „Montesoriška motina“ pateikia savo išpūdžius apie Montessori auklėjimo sistemą. Šią naujieną visiems besidomintiems siunčia paprasta motina, ieškanti savo vaikams, kas geriausia.

* * *

Knygelė „Viskas apie arbatą“ — apie arbatžolės ir iš jų gaminamą gėrimą, apie tai, kaip jį tinkamai vartoti.

* * *

Europietiški patiekalai — ant Jūsų stalo! Jų pasigaminti iš prieinamų produktų padės A. Bernė knygelė „Itališki patiekalai“.

* * *

„Kleopatra“ — ne apysaka apie paskutinę Egipto karalienę. Tai istorinis pasakojimas, tiksliai ir patikimai perteikiantis šaltinių duomenis.

* * *

Perskaite Zbignevo Kuchovičiaus knygą „Barbora Radvilaitė“, sužinosite daug įdomių dalykų apie jos grožį, meilę Zygmantui Augustui, tragišką jos gyvenimo pabaigą.

A. SAVICKIENĖ

AUKSARANKĖMS

Radviliškio vaikų lopšelių-darželių puošia daug gražių rankdarbių. Daugelio jų autorė — auklėtoja Regina MARTYŠIENĖ. Nuotraukoje — vienas iš jos darbų. Pateikiame ir jo aprašymą. Nusinerkite!

GRYBAS

neriamas vašeliu. Prireiks baltų, raudonų, žalių (šviesių ir tamsių), mėlynų siūlų, truputėlio balto kailio.

Grybo kotas ir kepurėlės apačia neriama iš baltų siūlų stulpeliu su vienu užmetimu. Grybo kepurėlė — stulpeliu su vienu užmetimu iš raudonų siūlų. Kepurėlės kraštas ir grybo apačia apneriama raudonu siūlu „vėžlio žingsniu“.

Grybo akys padaromos iš mėlynų siūlų adata (siūlus reikia apsukti apie adatą ir per juos ištraukti siūlą). Panašiai iš baltų siūlų padaroma ir nosis. Burna — iš raudonų siūlų kilpeliu būdu.

Iš po kepurės krašto vidurio iškišami kailio plaukeliai (tai — grybo plaukai). Tarp nosies ir burnos per mezginį perkišamas siauras kailio gabalėlis — grybo ūsai.

Lapelis mezgamas iš šviesiai žalių siūlų. Pradedama nuo vidurinės linijos iš pradžių žemu stulpeliu, paskui stulpeliu su vienu užmetimu ir galiausiai stulpeliu su dviem už-

metimais. Tamsiai žaliais siūlais apneriami lapelio kraštai „vėžlio žingsniu“. Tamsiai žaliais siūlais adata išsiuvinėjamas lapo gyslelės.

Paruoštos detalės prisiuvamos prie medžiagos, geriausia — žalios drobės. Kad grybas būtų iškilesnis, į vidų galima įdėti vatos arba porolono.

Toks rankdarbis papuoš vaiko rūbelį, pagalvėlę, įrėmintas taps gražiu paveikslėliu.

BIBLIOTEKOSE

„Trys naudos“ — knyga apie žalingą įprotį daug valgyti, apie tai, ką mes valgome. Tai — profesionalios maisto žinovo pastabos su vertingais patarimais, kas sveika ir naudinga žmogui.

* * *

V. Kaunienės, E. Kauno „Vaistingieji augalai“ — žinynas, supažindinantis su Lietuvoje augančiais ir auginamais vaistingais augalais, jų charakteristikomis ir gydomosiomis savybėmis.

* * *

B. Vasiliauskas knygoje „Alergijos ryškė“ populiariai pasakoja apie vaikų ir paauglių alergiją, dažniausiai ją sukeliančius ekologinius bei terminius veiksnius.

* * *

„Kompleksinis ugdymas ikimokyklinėse įstaigose“ — rinkinys straipsnių, gvildenančių dabar aktualiausias ikimokyklinio ugdymo problemas: nuo buvusių tradicijų iki atelities perspektyvos.

P. KAZLAUSKAITĖ

Leidėjas — Lietuvos Moterų Draugijos Radviliškio rajono tarybos įmonė „Radvilaitė“. SL 1193. Tiražas 500 egz.

Redaktorė
A. CESNULEVICIENĖ

Spauda — iškilioji, apimtis 0,5 sp. lanko. Rinko ir spausdino Radviliškio UAB „Litera“. Užsakymo Nr. 986.

Adresas: Radviliškis, Gedimino g-vė Nr. 8, tel.: 5-10-93, 5-41-41. Skambinti darbo dienomis 11–12 val.